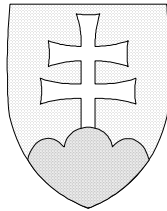

PROTIMONOPOLNÝ ÚRAD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

ROZHODNUTIE

Číslo: 2019/DOH/ZPR/R/19

Bratislava 12. júl 2019

Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky v Bratislave, ako orgán príslušný na konanie podľa § 18 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov, v správnom konaní č. 0012/OKT/2016, na základe rozkladov podaných účastníkmi konania :

AR AVER a. s., so sídlom M. R. Štefánika 26, 912 50 Trenčín, IČO: 00 679 291, (ďalej aj ako „AR AVER“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895,

Auto Gábríel, s.r.o. Košice, so sídlom Osloboditeľov č. 70, 040 17 Košice, IČO: 31 699 090, (ďalej aj ako „Auto Gábríel“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895,

AUTOCENTRUM BYSTRIANSKY, spol. s r.o., so sídlom Š. Tučeka 230, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 31 641 377, (ďalej aj ako „AUTOCENTRUM BYSTRIANSKY“), zastúpený Nosko & Partners, s.r.o., Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107,

AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., so sídlom Nitrianska 1, 917 00 Trnava, IČO: 31 443 036, (ďalej aj ako „AUTOCOMODEX TRNAVA“), zastúpený Škubla & Partneri s.r.o., advokátska kancelária, Digital Park II., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154,

AUTONOVO, a.s., so sídlom Zvolenská cesta 40, 974 03 Banská Bystrica, IČO: 35 796 693, (ďalej aj ako „AUTONOVO“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895,

Autoprofit, s.r.o., so sídlom Šaľská 743/2, 924 01 Galanta, IČO: 36 239 763, (ďalej aj ako „Autoprofit“), zastúpený Nagy & Partners, s.r.o., Športová 470/11, 924 01 Galanta, IČO: 36 869 341,

Auto Unicom Zvolen, s.r.o., so sídlom Strážska cesta 9169, 960 01 Zvolen, IČO: 46 326 651 (ďalej aj ako „Auto Unicom Zvolen“), zastúpený Mgr. Ianko Troiak, advokát, Dukelských hrdinov 34, 960 01 Zvolen, IČO: 45 022 429,

BOAT a.s., so sídlom Vajnorská 167, 832 37 Bratislava, IČO: 35 756 764, (ďalej aj ako „BOAT“), zastúpený JUDr. Slávka Gajdošová, advokát, Májkova 1, 811 07 Bratislava, IČO: 31 814 174,

DOVE, s.r.o., so sídlom MOTOCENTRUM - areál 3052, 058 01 Poprad - Východ, IČO: 36 465 224,(ďalej aj ako „DOVE“), zastúpený SCHWARZ advokáti, s.r.o., advokátska kancelária, Podbrezovská 40, 831 06 Bratislava, IČO: 36 858 285,

DS - CAR, s.r.o., so sídlom Hlavná 21, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 233 510, (ďalej aj ako „DS – CAR“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ,s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895,

GALIMEX s.r.o., so sídlom Sučianska 5470/49, 036 08 Martin - Priekopa, IČO: 31 559 093, (ďalej aj ako „GALIMEX“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895,

HÍLEK a spol., a.s., so sídlom Vajanského 24, 905 01 Senica, IČO: 36 239 542, (ďalej aj ako „HÍLEK“), zastúpený Škubla & Partneri s.r.o., Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154,

PO CAR, s.r.o., so sídlom Petrovianska 11565/1, 080 05 Prešov, IČO: 31 693 989 (ďalej aj ako „PO CAR“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895 a

Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., so sídlom Požiarnická 5, 091 01 Stropkov, IČO: 36 455 385 (ďalej aj ako „Š - AUTOSERVIS Vranov“), zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895,

dňa 12. júla 2019 rozhodla tak, že

z r u š u j e

podľa § 59 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru kartelov, č. 2018/DOH/POK/1/40 zo dňa 30. novembra 2018 a vec mu vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie:

1. Prvostupňové rozhodnutie a všeobecná časť.

Prvostupňové rozhodnutie.

1. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, odbor kartelov, (ďalej aj ako „úrad“ alebo prvostupňový orgán“), vydal prvostupňové rozhodnutie č. 2018/DOH/POK/1/40 zo dňa 30. novembra 2018, ktorým rozhodol tak, že:

I. Konanie podnikateľov

Porsche Slovakia, spol. s r.o., so sídlom Vajnorská 160, 831 04 Bratislava, IČO: 31 362 788, (ďalej ako „Porsche Slovakia“),
Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o., so sídlom Dolnozemska 7, 851 04 Bratislava, IČO: 31 319 459, (ďalej ako „PIASK“),
A R A V E R a. s., so sídlom M. R. Štefánika 26, 912 50 Trenčín, IČO: 00 679 291,
Auto Gábrriel, s.r.o. Košice, so sídlom Osloboditeľov č. 70, 040 17 Košice, IČO :31 699 090,
Auto Unicom Zvolen, s.r.o., so sídlom Strážska cesta 9169, 960 01 Zvolen, IČO: 46 326 651,
AUTOCENTRUM BYSTRIANSKY, spol. s r.o., so sídlom Š. Tučeka 230, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 31 641 377,
AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., so sídlom Nitrianska 1, 917 00 Trnava, IČO: 31 443 036,
AUTONOVO, a.s., so sídlom Zvolenská cesta 40, 974 03 Banská Bystrica, IČO: 35 796 693,
Autoprofit, s.r.o., so sídlom Šaľská 743/2, 924 01 Galanta, IČO: 36 239 763,
BOAT a.s., so sídlom Vajnorská 167, 832 37 Bratislava, IČO: 35 756 764,
DOVE, s.r.o., so sídlom MOTOCENTRUM - areál 3052, 058 01 Poprad - Východ, IČO: 36 465 224,
DS - CAR, s.r.o., so sídlom Hlavná 21, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 233 510,
G A L I M E X s.r.o., so sídlom Sučianska 5470/49, 036 08 Martin - Priekopa, IČO: 31 559 093,
HÍLEK a spol., a.s., so sídlom Vajanského 24, 905 01 Senica, IČO: 36 239 542,
PO CAR, s.r.o., so sídlom Petrovianska 11565/1, 080 05 Prešov, IČO: 31 693 989 a
Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., so sídlom Požiarnická 5, 091 01 Stropkov, IČO: 36 455 385

spočívajúce v účasti na dohode o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkom, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov, vo výmene citlivých obchodných informácií a v koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží, v čase od 5. 11. 2010 do 26. 1. 2016 je dohodou obmedzujúcou súťaž, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej

súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou, ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a) a § 4 ods. 4 písm. a), c) a f) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 17. 4. 2016 a podľa čl. 101 ods. 1 písm. a) a c) Zmluvy o fungovaní Európskej únie zakázaná.

II. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 17. 4. 2016 Protimonopolný úrad Slovenskej republiky za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti rozhodnutia ukladá:

1. Podnikateľovi A R A V E R a. s., so sídlom M. R. Štefánika 26, 912 50 Trenčín, IČO: 00 679 291 pokutu vo výške 1 644 952 EUR (jedenmiliónšesťstoštyridsaťštyritisíc-deväťstopäťdesiatdva),
2. Podnikateľovi Auto Gábiel, s.r.o. Košice, so sídlom Osloboditeľov č. 70, 040 17 Košice, IČO: 31 699 090 pokutu vo výške 1 037 683 EUR (jedenmilióntridsať-sedemtisícšesťstoosemdesiattri),
3. Podnikateľovi Auto Unicom Zvolen, s.r.o., so sídlom Strážska cesta 9169, 960 01 Zvolen, IČO: 46 326 651 pokutu vo výške 176 119 EUR (stosedemdesiatšesťtisíc-stodevätňásť),
4. Podnikateľovi AUTOCENTRUM BYSTRIAŇSKY, spol. s r.o., so sídlom Š. Tučeka 230, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 31 641 377 pokutu vo výške 119 179 EUR (stodevätňásťtisícstosedemdesiatdeväť),
5. Podnikateľovi AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., so sídlom Nitrianska 1, 917 00 Trnava, IČO: 31 443 036 pokutu vo výške 625 800 EUR (šesťstodvadsaťpäťtisíc- osemsto),
6. Podnikateľovi AUTONOVO, a.s., so sídlom Zvolenská cesta 40, 974 03 Banská Bystrica, IČO: 35 796 693 pokutu vo výške 1 195 825 EUR (jedenmilión-stodeväťdesiatpäťtisícosemstodvadsaťpäť),
7. Podnikateľovi Autoprofit, s.r.o., so sídlom Šaľská 743/2, 924 01 Galanta, IČO: 36 239 763 pokutu vo výške 663 020 EUR (šesťstošesťdesiattritisíc-dvadsať),
8. Podnikateľovi BOAT a.s., so sídlom Vajnorská 167, 832 37 Bratislava, IČO: 35 756 764 pokutu vo výške 741 667 EUR (sedemstoštyridsaťjedentisíc-šesťstošesťdesiatsedem),
9. Podnikateľovi DOVE, s.r.o., so sídlom MOTOCENTRUM - areál 3052, 058 01 Poprad - Východ, IČO: 36 465 224 pokutu vo výške 284 710 EUR (dvestoosemdesiat-štyritisíc-sedemstodesať),
10. Podnikateľovi DS - CAR, s.r.o., so sídlom Hlavná 21, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 233 510 pokutu vo výške 593 847 EUR (päťstodeväťdesiattritisícosemsto-štyridsaťsedem),

11. Podnikateľovi G A L I M E X s.r.o., so sídlom Sučianska 5470/49, 036 08 Martin - Priekopa, IČO 31 559 093 pokutu vo výške 617 609 EUR (šesťstosedemnásttisíc-šesťstodevät'),
12. Podnikateľovi HÍLEK a spol., a.s., so sídlom Vajanského 24, 905 01 Senica, IČO: 36 239 542 pokutu vo výške 955 178 EUR (deväťstopäťdesiatpäťtisíc-stosedemdesiatosem),
13. Podnikateľovi PO CAR, s.r.o., so sídlom Petrovianska 11565/1, 080 05 Prešov, IČO: 31 693 989 (ďalej len „PO CAR“) pokutu vo výške a 519 588 EUR (päťsto-devätnásťtisíc-päťstoosemdesiatosem),
14. Podnikateľovi Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., so sídlom Požiarnická 5, 091 01 Stropkov, IČO: 36 455 385 pokutu vo výške 211 279 EUR (dvestojedenásťtisíc-dvesto-sedemdesiatdeväť),

ktorú sú všetci vyššie uvedení podnikatelia povinní uhradiť do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na účet Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. SK52 8180 0000 0070 0006 0793, ŠP 8180, KS 1118, VS 2018140 vedený v Štátnej pokladnici Bratislava.

III. Podľa § 38h ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30. 6. 2016 úrad ukladá podnikateľovi

A R A V E R a. s., so sídlom M. R. Štefánika 26, 912 50 Trenčín, IČO: 00 679 291

zákaz účasti vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži na dobu troch rokov od právoplatnosti konečného rozhodnutia.

IV. Podľa § 32 ods. 2 písm. g) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov úrad konanie zastavuje voči účastníkovi konania AUTOMAX PLUS s.r.o., so sídlom Sládkovičova 127/632, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 46 569 022, nakoľko v konaní nepreukázal, že tento účastník konania porušil ustanovenia tohto zákona.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali rozklady vyššie uvedení účastníci konania, v ktorých obsahlo namietali nesprávny postup úradu počas vykonaných inšpekcií, nesprávne zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci a tiež nesprávne uloženie a neprimeranú výšku pokuty. Vzhľadom na závery prijaté v tomto rozhodnutí Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej ako „Rada úradu“) bližšie nepopisuje v rozkladoch predložené námietky účastníkov konania.

Všeobecná časť.

3. Rada úradu sa na základe predložených rozkladov vyššie uvedených účastníkov konania zaoberala rozhodnutím Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru kartelov, č. 2018/DOH/POK/1/40 zo dňa 30. novembra 2018 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).¹
4. Pred vydaním druhostupňového rozhodnutia Rada úradu oboznámila, v súlade s § 33 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon“) účastníkov konania o jej predbežných záveroch zaslaním výzvy pred vydaním rozhodnutia, listom č. 51/2019/ODK/2364/2019, zo dňa 28. mája 2019, voči ktorej predložili účastníci konania námietky, ku ktorým sa Rada úradu vyjadruje ďalej v texte tohto rozhodnutia.
5. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, cit.: *„Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“* Tento záver Ústavného súdu Slovenskej republiky je možné, podľa Rady úradu, primerane aplikovať aj v správnom konaní.

2. Námietky účastníkov konania k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia.

6. Účastníci konania, ktorí predložili vyjadrenie k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia predložili nasledovné námietky.

DOVE

7. Účastník konania uvádza, že Rada úradu sa mala vysporiadať so všetkými námietkami uvedenými v rozkladoch, a to s ohľadom na hospodárnosť konania a zachovanie princípu na spravodlivý proces. Inak prvostupňový orgán nebude vedieť ako Rada úradu posúdila ostatné námietky a vzniká riziko, že opätovne rozhodne nesprávne, pričom ani účastníci konania nevedia ako sa majú brániť.

¹ Vo verejnej verzii rozhodnutia sú vypustené časti textu, ktoré obsahujú obchodné tajomstvo alebo dôverné informácie účastníkov konania alebo tretích strán. Vypustené časti sú označené takto [...]. Tam, kde je možné a pre zrozumiteľnosť textu nevyhnutné, je vypustený text nahradený sumárom, všeobecným popisom, resp. číselným rozpätím namiesto konkrétneho čísla.

8. S ďalšími závermi Rady úradu sa účastník konania stotožnil, pričom súčasne podáva ďalšiu svoju argumentáciu vo vzťahu k emailu pána (meno zamestnanca) DI², konajúceho za spoločnosť PIASK.

AUTOCENTRUM BYSTRIA NSKY

9. Účastník konania nepredložil nové vyjadrenia, ale v plnom rozsahu sa pridržiaval toho, čo už uviedol v podanom rozklade.

AUTOCOMODEX TRNAVA a HÍLEK

10. Účastníci konania sa v zásade tiež stotožnili so závermi Rady úradu. Poukazujú však na to, že Rada úradu by sa mala vysporiadať aj s ďalšími pochybeniami, ktorých sa dopustil prvostupňový orgán a na ktoré počas konania účastníci konania poukazovali, a to s cieľom, aby mohlo opätovné konanie prebehnúť efektívnejšie a procesne správnym spôsobom. V opačnom prípade možno očakávať opätovné pochybenia prvostupňového orgánu po vrátení veci.
11. Podávajú tiež ďalšie svoje vyjadrenia k odoslanému emailu pána (meno zamestnanca) DI, ako aj k emailu pána (meno zamestnanca) DI.
12. Účastníci konania sa stotožnili s názorom Rady úradu ohľadne potreby precízneho zdôvodnenia ukladaných pokút. Zastávajú však názor, že Rada úradu by mala konkretizovať pochybenie úradu vzhľadom na absolútne neuchopenie metodiky výpočtu a ukladania pokút.

Porsche Slovakia a PIASK

13. Účastníci konania sa vo svojom podaní vyjadrili predovšetkým k Radou úradu tvrdenému nedostatočnému zdôvodneniu úradu vo vzťahu k emailu pána (meno zamestnanca) DI a k niektorým námietkám iných účastníkov konania predložených v konaní pred Radou úradu, ktorými sa Rada úradu vo výzve pred vydaním rozhodnutia bližšie nezaoberala.

A R A V E R, Auto Gábriel, DS – CAR, GALIMEX, PO CAR, Š – AUTOSERVIS Vranov, AUTONOVO, AUTOMAX PLUS

14. Účastníci konania sa v podstatnej časti svojho podania rozsiahlo venujú vyjadreniu k tvrdeniam spoločností Porsche Slovakia a PIASK, ktoré sa týkajú skutkových zistení prvostupňového orgánu, ktorými sa Rada úradu vo výzve pred vydaním rozhodnutia nezaoberala.
15. Rada úradu by sa mala, podľa účastníkov konania, vyjadriť okrem problémov, na ktoré poukázala vo výzve pred vydaním rozhodnutia aj k ďalším sporným otázkam, ktoré v konaní vyvstali a ktoré boli jednotlivými účastníkmi konania napádané v podaných rozkladoch. Takýto postup je podľa nich nevyhnutný preto, aby Rada úradu konala v súlade so zásadou

² Dôverná informácia.

hospodárnosti a zásadou predvídateľnosti správnych rozhodnutí, a tým aj v súlade so zásadou materiálnej pravdy, zásadou zákazu diskriminácie a zásadou legality.

16. Účastníci konania poukazujú na bod 14 výzvy pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, kde Rada úradu konštatuje, že bez toho, že by bližšie vyhodnocovala správnosť záverov úradu týkajúcich sa zistenia skutkového stavu, t.j. existencie a fungovania dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž posudzovanej v tomto konaní, oboznámila sa v rozsahu nevyhnutnom aj s dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu z pohľadu, či tieto odôvodňujú určenie účastníkov konania tak, ako boli určené v konaní, pričom zistila, že s výnimkou spoločnosti AUTOMAX PLUS títo podnikatelia boli odosielateľmi alebo prijímateľmi emailov označených ako dôkazy v tomto konaní. Namietajú domnelú správnosť záverov Rady úradu, ktorá nesprávne konštatuje, že podnikatelia boli odosielateľmi alebo prijímateľmi emailov označených ako dôkazy v tomto konaní, nakoľko úrad doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by jednotlivé (spravidla hromadné) emaily, ktoré považuje za prejav protisúťažného konania, boli vo všeobecnosti účastníkom konania doručené a tieto sa aj dostali do ich dispozície.
17. Účastníci ďalej namietajú, že úrad v skutkovo a právne totožných či obdobných prípadoch postupoval odlišne pokiaľ išlo o leniency žiadateľov a pokiaľ išlo o ostatných účastníkov konania, čím došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a zásady rovnakého zaobchádzania.
18. Účastníci konania tiež poukazujú na podania účastníkov konania PIASK a Porsche Slovakia, ktoré podľa nich neboli podpísané oprávnenou osobou, čím došlo k podstatným vadám prebiehajúceho konania, keďže ako účastník konania vystupoval procesne nespôsobilý subjekt.
19. Ku konkrétnym záverom Rady úradu vo výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia sa vyjadruje účastník konania AUTOMAX PLUS nasledovne. Namietá, že pre danú súťažnú vec sa aplikuje čl. 101 ZFEÚ (pred tým čl. 81 Zmluvy). Úrad nesprávne vyhodnotil údajnú dohodu medzi všetkými účastníkmi konania ako ťažký kartel, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi svojou povahou. V tejto súvislosti opakovane poukazujú na nesprávne vecné a právne posúdenia úradu týkajúce sa posudzovanej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. Konkrétne uvádzajú, že neexistuje žiadna jedna celková trvajúca zakázaná horizontálna kartelová dohoda medzi všetkými účastníkmi konania za jedno trvajúce obdobie od 5.11.2010 do 26.1.2016. Existuje totiž len jedna zakázaná zmiešaná kartelová dohoda medzi Porsche Slovakia a PIASK. Resp. môžu existovať ak tak (hypoteticky posudzované) len (nanajvýš) parciálne čiastkové kartelové dohody medzi niektorými vybranými účastníkmi konania, a to len na veľmi krátky čas. Takéto čiastkové kartelové dohody nepochybne nepokrývajú celé územie štátu, ale len jeho určitú časť, nikdy nie celú Slovenskú republiku.

20. Tvrdenie úradu, že dohody pokrývajúce celé územie sú spravidla spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi nie je univerzálna nevyvrátiteľná domnienka. Z judikatúry SD ES vyplýva, že každú dohodu pokrývajúcu územie celého štátu a jej vplyv na obchod medzi členskými štátmi je treba individuálne posudzovať a individuálne skúmať pre jej vplyv na obchod medzi členskými štátmi vzhľadom na všetky konkrétne okolnosti toho konkrétneho prípadu.
21. Akákoľvek dohoda, či už medzi Porsche Slovakia a PIASK, ktorá bola následne vynucovaná od niektorých distribútorov alebo čiastkové parciálne dohody medzi niektorými vybranými účastníkmi konania (ktorých existenciu musí najprv úrad preukázať zákonnými dôkazmi), nemala žiadny dopad na zahraničných zákazníkov, keďže zahraniční zákazníci v zmysle definovanej údajnej kartelovej dohody nemohli byť postihnutí dohodou o maximálnych zľavách), a zároveň nemala nikdy za následok bránenie prieniku iných ekonomických subjektov z iných členských štátov na územie SR.
22. Vzhľadom na skutočnosť, že sa v danom prípade neaplikuje čl. 101 ZFEÚ, nemožno v tomto prípade ani aplikovať judikatúru ESD týkajúcu sa otázky ekonomického nástupníctva. Aplikovať možno iba národné právo, pričom z národného práva nijakým spôsobom nevyplýva a nijakým spôsobom ani nie je upravená otázka prechodu deliktuálnej právnej zodpovednosti za správny delikt pri porušení verejného správneho práva z dôvodu ekonomického právneho nástupníctva. Zohľadňujúc čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, môže úrad či Rada úradu ako štátny orgán konať iba to čo je výslovne upravené v zákone a spôsobom upraveným v zákone a nikdy nie nad rámec zákona, lebo inak dochádza k porušeniu princípu legality v zmysle § 3 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 37 zákona.
23. Účastník konania AUTOMAX PLUS namieta, že z výzvy Rady úradu pred vydaním rozhodnutia nie je zrejmé z akého dôvodu Rada úradu zaujala stanovisko, že účastníkom konania má byť spoločnosť AUTOMAX PLUS ako údajný právny a ekonomický nástupca spoločnosti AUTOMAX, avšak Rada úradu ani nikde nevysvetľuje, z akého dôvodu nie je súčasťou okruhu účastníkov konania aj spoločnosť AUTOMAX s.r.o. v konkurze, ktorá k dnešnému dňu naďalej právne a fakticky existuje a nezanikla.
24. Na podklade dôkazov obsiahnutých v spise nie je zrejmé, akú plnú zodpovednosť za celé obdobie porušovania predchodcu spoločnosti AUTOMAX má spoločnosť AUTOMAX PLUS niesť. Účastník konania konkrétne poukazuje na nedostatok dôkazov voči spoločnosti AUTOMAX a vyjadruje sa k jednotlivým dôkazom použitým úradom. Okrem iného poukazuje na to, že sa spoločnosť vo vzťahu k emailu zamestnanca PIASK, pána (meno zamestnanca) DI, rázne vyhradila voči takémuto spôsobu konania zo strany spoločnosti PIASK, čím sa verejne dištancovala od akéhokoľvek protisúťažného konania, o ktoré sa spoločnosť PIASK pokúšala napriek tomu, že už v tom čase bola v tomto konaní žiadateľom o leniency, v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci *Eturas*.

25. Účastníci konania poukazujú tiež na plynutie subjektívnej štvorročnej lehoty na vydanie rozhodnutia, v ktorej musí byť vec právoplatne rozhodnutá. Vzhľadom na uvedené poukazujú na to, že by sa v záujme hospodárnosti konania Rada úradu mala vyjadriť aj k ďalším sporným čiastkovým otázkam, nakoľko tieto nastolené otázky sa napriek zmene okruhu účastníkov konania nezmenia.
26. V tejto súvislosti sa podľa účastníkov konania jedná predovšetkým o otázky:
- (i) (ne)zákonnosti *dawn raidu* v priestoroch podnikateľa ARAVER a v priestoroch podnikateľa HÍLEK a k porušeniu telekomunikačného tajomstva,
 - (ii) (ne)zákonného vykonávania *dawn raidu* v priestoroch podnikateľa ARAVER a v priestoroch podnikateľa HÍLEK v nezačatom správnom konaní;
 - (iii) (ne)zákonnosti žiadosti o leniency 1-2 a nezákonné odopretie oboznámenia sa s jej obsahom po dobu minimálne 11 mesiacov pred vydaním výzvy úradu I, nakoľko neboli splnené podmienky právne perfektné žiadosti o leniency a tak podmienky pre utajenie v režime v zmysle ust. § 40 ods. 3 zákona
 - (iv) (ne)zákonnosti dôkazov predložených Leniency žiadateľmi 1-4 a absencii verifikácie a overenia pravosti, neporušenosti, vierohodnosti a autenticity ich obsahu,
 - (v) (ne)preukázania skutočného doručenia vytýkaných emailov tomu ktorému účastníkovi konania,
 - (vi) (ne)zákonnosti izolovaného výsluchu Leniency žiadateľov 2, 3 a 4 v zmysle ust. § 22 ods. 2 zákona,
 - (vii) porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a zásady rovnakého zaobchádzania.
27. Účastníci konania trvajú na doplnení dokazovania Radou úradu podľa ich návrhov. Navrhujú tiež vypočutie konkrétnych nimi navrhovaných osôb.

3. Vyjadrenie Rady úradu.

28. Vzhľadom na posudzovaný kontext prípadu, kde bolo riešených viacero skutkových a právnych otázok, sa Rada úradu v prvom kroku zaoberala základnou otázkou, a to, či boli správne určení účastníci konania v tomto konaní.

Záver prístupného orgánu pri určení účastníkov konania.

29. Úrad ako účastníkov tohto konania určil nasledovné spoločnosti: Porsche Slovakia, ktorá je importérom vozidiel Volkswagen (ďalej aj „VW“) a predajcov jeho distribučnej siete, a to spoločnosť PIASK (ktorá patrí do jednej ekonomickej skupiny so spoločnosťou Porsche Slovakia) a spoločnosti ARAVER, Auto Gábrriel, Auto Unicom Zvolen, AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, AUTOCOMODEX TRNAVA, AUTOMAX PLUS, AUTONOVO, Autoprofit, BOAT, DOVE, DS – CAR, GALIMEX, HÍLEK, PO CAR, Š – AUTOSERVIS Vranov.
30. V prípade účastníkov konania Auto Unicom Zvolen a AUTOMAX PLUS posudzoval úrad ich postavenie aj z toho pohľadu, že obaja títo podnikatelia dňa 5. 11. 2010, ktorý úrad určil ako deň začatia porušovania zákona, ešte neexistovali.

31. Úrad zistil, že spoločnosť Auto Unicom Zvolen vznikla 19. 8. 2011, pričom jej jedinou spoločníčkou ako aj konateľkou bola od začiatku, a stále je, Ing. Jana Budinská, Olomouc. V máji 2012 spoločnosť Auto Unicom Zvolen rozšírila svoje podnikanie o predaj automobilov značky Volkswagen, keď na základe Zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 18. 5. 2012, uzavretej podľa § 487 v spojení s § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, odkúpila od spoločnosti Auto Unicom, s.r.o., Strážska cesta 8325/53, 960 01 Zvolen (ďalej len „Auto Unicom, s.r.o.“) časť jej podniku zameranú na predaj výrobkov značky Volkswagen (najmä motorových vozidiel, ich častí a náhradných dielov), ktorá tvorila samostatnú organizačnú zložku. Kupujúci Auto Unicom Zvolen s účinnosťou od 18. 5. 2012 prebral zmluvne vymedzené práva a záväzky týkajúce sa tejto časti podniku. V čase predaja časti podniku, teda v máji 2012, bola jednou zo spoločníkov predávajúcej spoločnosti Auto Unicom, s.r.o. rovnaká osoba, teda Ing. Jana Budinská, Olomouc. Po odpredaji predmetnej časti podniku ukončila Ing. Jana Budinská svoje pôsobenie v spoločnosti Auto Unicom, s.r.o.
32. Ďalej podľa zistenia úradu Spoločnosť Auto Unicom, s.r.o. previedla práva a povinnosti vyplývajúce zo svojej distribučnej zmluvy s importérom na spoločnosť Auto Unicom Zvolen. Z tohto dôvodu spoločnosť Auto Unicom Zvolen neuzavrela so spoločnosťou Porsche Slovakia novú distribučnú zmluvu, ale spoločnosť Porsche Slovakia zmeny súvisiace s prevodom práv uznala Dodatkom č. 3 z 29. 5. 2012, pripojeným k pôvodnej distribučnej zmluve so spoločnosťou Auto Unicom, s.r.o.
33. Na základe uvedeného, úrad posudzoval konanie a účasť spoločnosti Auto Unicom Zvolen na prešetrovanej dohode až od 29. 5. 2012.
34. V prípade účastníka konania AUTOMAX PLUS úrad zistil, že podľa výpisu z obchodného registra vznikla táto spoločnosť dňa 23. 3. 2012, pričom jej sídlom bola Sládkovičova 127/632, 017 01 Považská Bystrica a jediným spoločníkom a zároveň konateľom Ing. Ján Bednárík. Táto spoločnosť síce pokračuje v aktivitách, ktoré predtým vykonávala spoločnosť AUTOMAX, so sídlom Sládkovičova 127/632, 017 01 Považská Bystrica, ktorá bola v čase konania úradu v konkurze, svoju činnosť prevádzkuje v rovnakých priestoroch a s rovnakým materiálnym a personálnym vybavením ako spoločnosť AUTOMAX, používa dokonca rovnaké emailové adresy, no napriek tomu nie je možné podľa úradu konštatovať, že spoločnosť AUTOMAX PLUS je právnym nástupcom spoločnosti AUTOMAX, pretože spoločnosť AUTOMAX v čase rozhodovania nezanikla. Úrad preto postavenie a účasť na dohode obmedzujúcej súťaž posudzoval až od okamihu, kedy spoločnosť AUTOMAX PLUS začala vykonávať aktivity súvisiace s predajom automobilov značky Volkswagen.
35. Spoločnosť AUTOMAX PLUS sa stala autorizovaným predajcom automobilov značky Volkswagen na základe distribučnej zmluvy uzatvorenej s importérom – spoločnosťou Porsche Slovakia dňa 31.12.2014. Keďže od tohto dátumu úrad nemá žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa spoločnosť AUTOMAX PLUS zapojila do dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá

je predmetom tohto správneho konania, úrad konštatuje, že voči tomuto účastníkovi konania správne konanie zastavuje.

Závery Rady úradu.

36. Po preskúmaní odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia v tejto časti a oboznámení sa s podkladmi v spisovom materiáli s týmto súvisiacimi, dospela Rada úradu k nasledovnému záveru.
37. V zmysle § 25 ods. 3 písm. a) zákona sú účastníkmi konania v prípade dohody obmedzujúcej súťaž účastníci tejto dohody. Úrad teda určil ako účastníkov konania spoločnosti, ktoré boli podľa jeho zistenia účastníkmi ním posudzovanej dohody.
38. Uvedené spoločnosti sú podnikateľmi v zmysle § 3 ods. 2 zákona, podľa ktorého podnikateľ na účely tohto zákona je podnikateľ podľa osobitného predpisu (Obchodný zákonník), ďalej fyzická osoba a právnická osoba, ich združenia a združenia týchto združení, ak ide o ich činnosti a konania, ktoré súvisia alebo môžu súvisieť so súťažou bez ohľadu na to, či tieto činnosti a konania sú alebo nie sú zamerané na dosahovanie zisku.
39. Správne zistenie okruhu účastníkov konania, je pritom predpokladom správneho zistenia skutkového stavu, v tomto prípade zistenia kto uzatvoril predmetnú dohodu obmedzujúcu súťaž, ako mala posudzovaná dohoda vzniknúť a prebiehať.
40. Bez toho, že by Rada úradu ďalej bližšie vyhodnocovala správnosť záverov úradu týkajúcich sa zistenia skutkového stavu, t.j. existencie a fungovania dohody obmedzujúcej súťaž posudzovanej v tomto konaní, oboznámila sa v rozsahu nevyhnutnom aj s dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu z pohľadu, či tieto odôvodňujú určenie účastníkov konania tak, ako boli určené v konaní a zistila, že s výnimkou spoločnosti AUTOMAX PLUS tieto podnikatelia boli odosielateľmi alebo prijímateľmi emailov označených ako dôkazy v tomto konaní. Dôkazy, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu a na základe ktorých úrad prijal svoje závery vo veci, preto z pohľadu Rady úradu zakladali odôvodnenie, že títo sa mohli zúčastniť preskúmvanej dohody a bolo teda odôvodnené ich určiť ako účastníkov konania a preskúmať ďalej ich účasť na posudzovanej dohode v správnom konaní.
41. Rada úradu však zistila pochybenie úradu v prípade postupu pri posudzovaní postavenia spoločností AUTOMAX PLUS a Auto Unicom Zvolen, kde úrad nesprávne posúdil prenos zodpovednosti, tzv. ekonomické nástupníctvo.

Všeobecne k aplikácii prechodu zodpovednosti na ekonomického nástupcu.

42. Inštitút ekonomického nástupníctva, ktorý je predmetom posúdenia v tomto konaní, bol rozvinutý judikatúrou európskych súdov a je konštantne

aplikovaný aj Európskou komisiou v jej praxi. Z uvedeného dôvodu sa Rada úradu najskôr zaoberala všeobecne otázkou aplikácie európskeho práva orgánmi členských štátov, ktorá bola dostatočne objasnená judikatúrou európskych súdov. Rada úradu nižšie v texte poukazuje na niektoré z významných rozsudkov v tomto smere.

Judikatúra európskych súdov.

43. Úrad a slovenské súdy aplikujú v niektorých prípadoch popri národnom súťažnom práve aj európske súťažné právo. V tomto posudzovanom prípade úrad aplikoval čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (v texte aj ako „Zmluva“ alebo „ZFEÚ“).
44. V prípade paralelnej aplikácie európskeho a národného súťažného práva, platí princíp prednosti európskeho súťažného práva. *„Začlenenie právnych ustanovení vytvorených Spoločenstvom – a vo všeobecnejšej rovine aj požiadavku ducha Zmluvy – do vnútroštátneho práva členským štátom zároveň znemožňuje dávať jednostranným a následným opatreniam prednosť pred právnym poriadkom, ktorý prijali na základe reciprocity.“* Týmto výrokom ESD v prípade *Costa c/a ENEL*, 6/64 z 5. júla 1964 definoval základné aplikačné pravidlo, ktorým potvrdil všeobecnú (absolútnu) prednosť práva Spoločenstva pred právom vnútroštátnym, a to dokonca aj v prípade, ak bol dotknutý právny akt ES prijatý skôr ako príslušná vnútroštátna norma. Neuplatňuje sa tu teda ani pravidlo *lex posterior derogat priori*.
45. Uvedené vyplýva tiež z prípadu *Simmenthal SPA* (1978)³, v ktorom ESD konštatoval, že každý národný súd musí aplikovať komunitárne právo v jeho celistvosti a chrániť práva, ktoré z neho vyplývajú pre jednotlivcov a nemôže aplikovať žiadne ustanovenie národného práva, ktoré s ním môže byť v konflikte.⁴ Akákoľvek vnútroštátna norma, ktorá by bola v rozpore s európskym súťažným právom, preto nesmie byť aplikovaná vnútroštátnymi orgánmi.
46. V prípade *CIF*⁵ bola prejednávaná otázka právomoci talianskej súťažnej authority neaplikovať národnú právnu úpravu, ktorá uľahčovala konanie v rozpore s čl. 81 Zmluvy (teraz článok 101). Aj v tomto prípade súd konštatoval, že je povinnosťou všetkých orgánov štátu neaplikovať národné právo, ktoré je v rozpore s právom EÚ. Príslušné orgány, majú preto využiť všetky vhodné prostriedky na to, aby právo EÚ mohlo byť plne uplatňované.⁶ Súd tiež poukázal, že národná súťažná autorita nesie zodpovednosť, že článok 81 Zmluvy bol dodržaný, pričom toto ustanovenie v spojení s článkom 10 Zmluvy ukladá povinnosť členskému štátu zdržať sa uplatňovania opatrení, ktoré sú v rozpore so súťažnými pravidlami EÚ.

³ Rozsudok vo veci 106/77 (1978) ECR 629; (1978) 3 CMLR 263.

⁴ *“Every national court must.....apply Community law in its entirety and protect rights which the latter confers on individuals and must accordingly set aside any provision of national law which may conflict with it, whether prior or subsequent to the Community rule”*.

⁵ Rozsudok z 9 septembra 2003, *CIF*, C-198/01, EU:C:2003:430.

⁶ Rozsudok z 9. septembra 2003, *CIF*, C-198/01, EU:C:2003:430, bod 49.

Súťažné pravidlá EÚ by sa stávali menej efektívnymi, ak by národná súťažná autorita nemohla deklarovat', že národne právo odporuje aplikácii práva EÚ.⁷ Z tohto rozsudku vyplýva, že je nepodstatné, či národné právo priamo udeľuje kompetenciu orgánu štátu neuplatniť národné právo, ktoré je v rozpore s právom EÚ. Orgán štátu je povinný tak urobiť s cieľom, aby zabezpečil plný účinok právu EÚ.⁸

47. V rozsudku v prípade C-280/06, *ETI a ďalší*, zo dňa 11.12.2007, súd pri rozhodovaní o aplikácii národného práva, ktoré v danom posudzovanom prípade odkazovalo priamo na európske právo dokonca uviedol, že aj v prípade posudzovania čisto vnútorných záležitostí, kedy národné právo má v podstate rovnakú úpravu ako právo európske, je jasne v záujme Spoločenstva, a to s cieľom vyhnúť sa nejakým budúcim rozdielom v interpretácii, aby ustanovenia a koncepty prevzaté z komunitárneho práva boli vykladané jednotne, bez ohľadu na okolnosti v ktorých sú aplikované.⁹
48. Otázku vzťahu národného ústavného práva a práva EÚ riešil Súdny dvor napr. v prípade *Van Gend en Loos* 26/63 z 5.2.1963, podľa ktorého európske spoločenstvo vytvára nový právny poriadok medzinárodného práva verejného, ktorého subjekty sú nielen štáty, ale aj jednotlivci. Eurokonformný výklad vyžaduje aplikáciu národného práva tak, aby toto nebolo v rozpore s právom európskym.
49. Uvedené zohľadňuje tiež čl. 3 ods. 2 prvá veta Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy¹⁰ (ďalej ako „nariadenie 1/2003“), v zmysle ktorého uplatňovanie vnútroštátneho súťažného práva vnútroštátnymi orgánmi nemôže viesť k zákazu dohôd, rozhodnutí združení podnikov alebo zosúladených postupov, ktoré môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, ale ktoré neobmedzujú hospodársku súťaž v zmysle článku 81 ods. 1 Zmluvy alebo spĺňajú podmienky článku 81 ods. 3 Zmluvy alebo ktoré sú predmetom nariadení o uplatňovaní článku 81 ods. 3 Zmluvy stanovujúcich tzv. skupinové výnimky.
50. Je teda potrebné zdôrazniť, že princíp prednosti práva Európskej únie je prierezovým princípom, ktorý odráža vzťah právneho poriadku Európskej únie k právnym poriadkom členských štátov za každých okolností. Preto aj v prípade, že nedochádza k priamej aplikácii konkrétnej právnej normy, to znamená, keď sa na určitý právny prípad aplikuje norma vnútroštátna, mala by byť interpretovaná a použitá v súlade s právom EÚ. Tento jav sa v teórii

⁷ Rozsudok z 9. septembra 2003, *CIF*, C-198/01, EU:C:2003:430, bod 50.

⁸ Rozsudok z 2. augusta 1993 vo veci *Levy*, C-158/91, EU:C:1993:332, ods. 9; rozsudok z 5. marca 1998, *Solred*, C-347/96, EU:C:1998:87, ods. 30.

⁹ Rozsudok v spojených prípadoch C-297/88 a C-197/89 *Dzodzi* [1990] ECR I-3763, ods. 37; Rozsudok C-28/95 *Leur-Bloem* [1997] ECR I-4161, ods. 32; Rozsudok C-1/99 *Kofisa Italia* [2001] ECR I-207, ods. 32, rozsudok C-222/01 *British American Tobacco* [2004] ECR I-4683, ods. 40 a rozsudok C-3/04 *Poseidon Chartering* [2006] ECR I-2505, ods. 16).

¹⁰ Lisabonskou Zmluvou došlo s účinnosťou od 1.12.2009 k zmene číslovania článkov 81 a 82 a názvu Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva z pôvodného článku 81 a 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva na článok 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie. Znenie článkov však ostáva v nezmenenej podobe.

práva zvykne označovať ako nepriamy účinok práva EÚ/ES.¹¹ V odôvodnení prípadu *Marleasing SA*¹² Súdny dvor význam tohto nepriameho účinku práva ešte posunul, keď vyslovil potrebu výkladu vnútroštátneho práva vo svetle práva komunitárneho vždy, keď je to možné.

51. Aj z vyššie citovanej judikatúry je teda nesporné, že zabezpečenie plného účinku právu EÚ nepozná výnimku, ktorá by dávala prednosť národnému právu, ktorého aplikácia práve takémuto účinku bráni. Priamy účinok Zmluvy, preto nemôže byť narúšaný princípom prednosti národného práva. Uvedené nemá oporu ani v právom poriadku SR, predovšetkým v čl. 7 Ústavy SR, ako ani v judikatúre či právnej teórii.

Judikatúra slovenských súdov.

52. Požiadavku rešpektovania práva Európskej únie vo vzťahu k vlastnej rozhodovacej činnosti vníma aj Ústavný súd SR ako súčasť ústavnej povinnosti vyplývajúcej z čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.¹³

53. V náleze sp. zn. PL. ÚS 3/09 z 26. januára 2011, Ústavný súd SR poznamenal cit: *„Vychádzajúc zo zásady prednosti práva Európskej únie všetky orgány verejnej moci, t.j. nielen všeobecné súdy, sú povinné z úradnej moci nepoužiť vnútroštátne právo, ktoré podľa ich názoru odporuje právu Európskej únie, pričom všeobecné súdy majú navyše možnosť overiť si takýto právny názor predložením prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Z toho vyplýva, že do rozhodnutia ústavného súdu o nesúlade napadnutého právneho predpisu (alebo odloženia jeho účinnosti podľa čl. 125 ods. 2 ústavy), jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia sú všeobecné súdy, ako aj iné orgány verejnej moci povinné vylúčiť použitie takého vnútroštátneho práva ex offo...“*

54. Potrebu eurokonformného výkladu potvrdil aj Najvyšší súd SR napríklad v rozsudku sp.zn. 8Sžf/114/2014 zo dňa 25.10.2016. Tiež vo svojom rozsudku č.k. 8Sžhpu/1/2012 z 23. mája 2013 uviedol cit. : „Zároveň je potrebné poznamenať, že z ust. čl. 55 ods. 2 Ústavy SR jednoznačne vyplýva ústavné právo ochrany hospodárskej súťaže ako hospodárskej politiky štátu a patrí k základným ústavným princípom a z ktorého vyplýva

¹¹ Ako príklad možno uviesť rozsudok Súdneho dvora z 10. apríla 1984, spojené konania 14/83 *Von Colson a Kamann*, v ktorých mal nemecký sudca rozhodnúť o výške náhrady škody podľa nemeckého občianskeho zákonníka (keďže komunitárne právo zatiaľ nevytvorilo vlastné pravidlá pre výpočet náhrady škody). Žalobkyne napadli rozhodnutie spolkovej krajiny Nordrhein o náhrade škody, ktorá im bola spôsobená porušením smernice 76/207/EHS o rovnakom prístupe mužov a žien k zamestnaniu. V prejudiciálnom konaní ESD síce potvrdil pôsobnosť nemeckého občianskeho zákonníka, avšak zároveň vyjadril povinnosť sudcov interpretovať národné právo v duchu práva ES, pokiaľ im ich právny poriadok dáva možnosť úvahy.

¹² Rozsudok Súdneho dvora z 13. novembra 1990 vo veci C-106/S9, *Marleasing SA proti La Comercial Internacional de Alimentacion SA*.

¹³ Pozri článok : PRÁVO EURÓPSKEJ ÚNIE V JUDIKATÚRE ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY, JUDr. Ivetta Macejková, PhD.

pozitívny záväzok štátu chrániť hospodársku súťaž. Taktiež z tohto ustanovenia možno dôvodiť aj skutočnosť, že pri výklade právnych noriem z oblasti ochrany hospodárskej súťaže je nutné pri rozhodovacej činnosti orgánov ochrany hospodárskej súťaže a súdov preferovať tie výkladové techniky, ktorými bude tento cieľ naplnený, teda nie vychádzať striktne z textualistického výkladu právnych noriem, ale objektívneho teleologického výkladu právnych noriem. Najvyšší súd poznamenáva, že by bolo v príkrom rozpore s požiadavkou jednotného výkladu práva EU a národného práva, ak by sa nenaplnili ciele efektívnosti oboch týchto práv, ktoré sa vzájomne prelínajú a kryjú. Národné právo v oblasti hospodárskej súťaže musí byť vykladané v záujme zabezpečenia právnej istoty a jednotnej aplikácie európskeho súťažného práva“ (pozn. zvýraznené Radou úradu).

Prechod deliktuálnej zodpovednosti na ekonomického nástupcu.

55. Článok 101 Zmluvy je priamo aplikovateľný a úrad je povinný aplikovať ho tak, aby bol zabezpečený jeho plný účinok. Zákon v § 4 v podstate kopíruje znenie čl. 101 Zmluvy, a nie je preto odôvodnené vykladať tieto ustanovenia, aplikované paralelne, odlišne. Súčasťou efektívnej aplikácie čl. 101 Zmluvy je nepochybne vynutiteľnosť práva, čo je priamo viažúce sa na zodpovednostný subjekt. Ak by úrad aplikoval hmotné právo, v tomto prípade čl. 101 Zmluvy, tak, že by síce aplikoval skutkový stav v súlade s právom európskym, ale zodpovedný subjekt by bol ponímaný v rozpore s tým, ako ho vníma európske právo, v dôsledku čoho by dokonca bolo hmotné právo nevynutiteľné, bolo by iba ťažko možné konštatovať, že erópske právo je aplikované v jeho celistvosti a efektívne.
56. Európske súdy judikovali, že ak podnikateľ, ktorý sa dopustil porušenia súťažných pravidiel, podsúpil právne či organizačné zmeny, takáto zmena nemusí nevyhnutne vytvárať nového podnikateľa liberovaného zo zodpovednosti za protiprávne konanie jeho predchodcu, ak z pohľadu ekonomického sú tieto dvaja identickí.¹⁴
57. Podľa ustálenej judikatúry európskych súdov za porušenie súťažných predpisov v zásade zodpovedá fyzická alebo právnická osoba, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, aj keď ku dňu prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie zodpovedala za prevádzku podniku už iná osoba.¹⁵
58. V tejto súvislosti možno poukázať tiež na názor Generálneho advokáta Rozès v prípade *CRAM a Rheinzink* v Komisia,¹⁶ keď uvádza, že riešenie tohto problému musí byť hľadané výlučne v pravidlách práva Spoločenstva, zatiaľ čo pravidlá národného práva definujúce zodpovednosť spoločností za konanie ich orgánov nemajú v tomto prípade relevanciu. Generálny advokát

¹⁴ Pozri rozsudok v spojených prípadoch 29/83 a 30/83 *CRAM and Rheinzink v Komisia* [1984] ECR 1679, ods. 9, a *Aalborg Portland a ďalší v Komisia*, ods. 59.

¹⁵ Pozri rozsudky zo 16. novembra 2000, *KNP BT/Komisia*, C-248/98 P, Zb. s. I-9641, bod 71; *Cascades/Komisia*, C-279/98 P, Zb. s. I-9693, bod 78; *Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia*, C-286/98 P, Zb. s. I-9925, bod 37, a *SCA Holding/Komisia*, C-297/98 P, Zb. s. I-10101, bod 27.

¹⁶ Spojené prípady 29 a 30/83.

poukazuje na to, že aplikácia práva Spoločenstva nemôže, bez ohrozenia jednotného rešpektovania princípov Spoločenstva v prípade súťaže, byť závislá na pravidlách národného práva. Generálny advokát poukazuje tiež na stanovisko Generálneho advokáta Mayrasa v prípade *Suiker Unie*, keď tento poukázal na to, aký by bol reálny výkon dohľadu Komisie, ak by sa podnikateľ mohol zbaviť zodpovednosti podľa čl. 85 a 86 Zmluvy (teraz čl. 101 a 102 Zmluvy) tým, že by došlo k jeho transformovaniu podľa národného práva.

59. Pokiaľ ide o otázku, za akých okolností môže byť subjekt, ktorý nespôsobil porušenie, napriek tomu sankcionovaný za toto porušenie, Súdny dvor už stanovil, že o takýto prípad ide, keď subjekt, ktorý sa dopustil porušenia, prestal existovať právne alebo hospodársky/fakticky (de iure alebo de facto), keďže sankcii uloženej podniku, ktorý nevykonáva už viac hospodársku činnosť, hrozí, že nebude mať odrádzajúci účinok¹⁷. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom pre neuloženie pokuty porušovateľovi je, že tento nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, keďže pokuta by prestala plniť represívny aj preventívny účel a nie to, že už nevykonáva aktivity priamo spojené s porušením.
60. V tejto súvislosti možno poukázať tiež napríklad na rozsudok Súdneho dvora vo veci *C-297/98 P SCA Holding v Komisia* [2000] ECR I-10101, ods. 25 a 27, z ktorého vyplýva, že zodpovednosť za porušenie podnikateľa, alebo subjektov, z ktorých pozostáva, sa pripisuje právnickej alebo fyzickej osobe, ktorá manažovala podnikateľa v čase, keď došlo k porušeniu, dokonca hoci aktíva a personálne zložky, ktoré sa podieľali na danom porušení, boli po spáchaní porušenia prevedené na tretiu osobu.
61. V nedávnom rozsudku Všeobecný súd EÚ, vo veci *Coveris Rigid France v Komisia*, T-531/15, zo 6. decembra 2018 okrem iného uvádza, že ak porušovateľ predá jeho aktíva tretej strane, zodpovednosť „nasleduje“ tieto aktíva iba vo výnimočnom prípade, a to vtedy ak prevádzateľ týchto aktiv, t.j. pôvodný porušovateľ, prestal existovať právne alebo ukončil všetky jeho hospodárske aktivity.
62. Európska judikatúra teda potvrdila aplikáciu ekonomického nástupníctva aj v prípade, ak pôvodný porušovateľ existuje síce právne, avšak prestal existovať fakticky, keďže viac nevykonáva žiadnu významnú hospodársku činnosť, čím by uloženie pokuty strácalo akýkoľvek účinok.
63. Rada úradu v tejto súvislosti poukazuje ešte na prípad T-134/94, vo veci *NMH STAHLwerke GmbH v Komisia*, ods. 138, v ktorom Všeobecný súd potvrdil princíp ekonomického nástupníctva aplikovaný v danom prípade, keď spoločnosť *Eisenwerk*, pôvodný porušovateľ, previedla jej aktíva počas obdobia porušovania, na inú spoločnosť, *NHM*. Spoločnosť *Eisenwerk* prestala podnikat' a išla do konkurzu, zatiaľ čo spoločnosť *NHM* prevzala jej podnikanie. Napriek skutočnosti, že spoločnosť *Eisenwerk* naďalej právne existovala aj v čase prijímania rozhodnutia o porušení, Všeobecný súd

¹⁷ Pozri rozsudok z 11. decembra 2007, *ETI a i.*, C-280/06, Zb. s. I-10893, bod 40.

zohľadnil, že fakticky prestala existovať. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že ekonomickým nástupcom je spoločnosť *NHM*, ktorá má byť zodpovedná za celé obdobie porušovania.

Stanovisko Európskej komisie.

64. Rada úradu v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na prípad vo veci *Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a.s.* pred Najvyšším súdom SR, kde sa okrem iného riešila aj otázka ekonomického nástupníctva.¹⁸ Tento rozsudok je významný aj tým, že v danom konaní predložila svoje stanovisko Európska komisia v postavení tzv. *amicus curiae – priateľa súdu*, podľa článku 15 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 a § 35a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa týkalo otázok aplikácie inštitútu ekonomického nástupníctva a efektívnosti ukladaných pokút v obdobných prípadoch. Komisia okrem iného uviedla, že ekonomické nástupníctvo je inštitút európskeho súťažného práva, ktorý by sa mal aplikovať v celej Európskej únii jednotným spôsobom. Cieľom inštitútu ekonomického nástupníctva je zabezpečiť, aby nedošlo k zníženiu účinnosti súťažného práva len v dôsledku zmien v právnej štruktúre podnikateľa. Aplikácia inštitútu ekonomického nástupníctva musí garantovať, aby nástupnícka spoločnosť mohla byť vzatá na plnú zodpovednosť za konanie svojho predchodcu a znášať všetky dôsledky z toho vyplývajúce, vrátane pokút. Komisia tiež zdôraznila, že skutočnosť, že nástupníckej spoločnosti je uložená pokuta len za porušenie jej predchodcu, samo osebe nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou.

65. Komisia zdôraznila, že zistenie ekonomického nástupníctva medzi dvoma podnikateľmi pre účely zodpovednosti za porušenie článku 102 Zmluvy (pozn. Rady úradu: v danom prípade išlo o paralelnú aplikáciu čl. 102 Zmluvy) musí nevyhnutne znamenať nielen to, že nástupnícka spoločnosť je zodpovedná za porušenie Zmluvy, ale tiež že nástupnícka spoločnosť je zodpovedná v plnej miere aj za pokutu, ktorá by inak bola uložená jej predchodcovi.

66. Medzi pokutami uloženými predchodcovi a nástupníckej spoločnosti môžu byť však rozdiely vyplývajúce z možných rozdielných výsledkov pri aplikácií 10% - ného stropu, či násobkov pre prevenciu v čase vydania rozhodnutia.

Záverov slovenských súdov.

67. Závery v stanovisku Európskej komisie boli potvrdené aj slovenskou súdnou praxou. V danom prípade vo veci *Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a.s.*, kde Komisia predložila svoje stanovisko, Najvyšší súd SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1S 27/2007-227 zo dňa 6. decembra 2007. V tomto rozsudku Krajský súd prijal okrem iného nasledovné závery.

¹⁸ Pozri Rozsudok Najvyššieho súdu SR, č.k. 4Sžhpu/2/2014 zo dňa 31.marca 2015.

68. Krajský súd uviedol cit.: „Vo všeobecnosti sa pri posudzovaní zodpovednosti za protiprávne konanie vychádza zo základného právneho princípu, že protiprávne konanie možno pripísať a sankciu možno uložiť len tomu subjektu, ktorý sa takéto konania dopustil. Nakoľko zákon neupravuje situáciu prechodu deliktuálnej zodpovednosti pri zániku právnickej osoby, správne bol použitý výklad a to tak, aby bol naplnený účel a zmysel správneho konania vychádzajúc zároveň z účelu zákona o ochrane hospodárskej súťaže, pričom závery žalovaného sú v súlade s rozhodovacou praxou Európskej únie ako aj Európskeho súdneho dvora. Z ustálenej judikatúry teda vyplýva, že protisúťažné správanie jednej spoločnosti môže byť pripísané inej, ak sú splnené dve podmienky: nová spoločnosť pokračuje v aktivitách predchádzajúcej spoločnosti – subjektu, ktorý sa dopustil porušenia, t.j. existuje kontinuita ekonomických činností a druhá, že pôvodný subjekt zanikol. Cieľom je zabezpečiť, aby správanie, ktoré by malo byť potrestané, nezostalo nepotrestané a neboli zmarené ciele ochrany súťaže z dôvodu určitých zmien z podnikateľov. V prvom rade je teda sankcionovaný vždy porušovateľ a v prípade jeho zániku jeho nástupca, ktorý prevzal jeho materiálne a ľudské zdroje v rámci podnikania a ktorý pokračuje v jeho ekonomickej aktivite. Vo veci prevodu zodpovednosti za protiprávne konanie na právneho nástupcu taktiež nie je nevyhnutné preukázať skutočnosť, že nástupca pokračuje v protiprávnom konaní predchodcu. Pri aplikácii článku 81 a 82 zmluvy musia národné súťažné authority aplikovať výklad pojmu podnikateľa zodpovedného za porušenie súťažného práva tak, ako ho vníma komunitárne právo a to bez ohľadu na národné právo“ (pozn. zvýraznené Rada úradu).
69. Judikatúra slovenských súdov, teda tiež dáva jednoznačnú odpoveď na námietku, či v našom právnom prostredí je možné sankcionovať podnikateľa, ktorý priamo nebol účastníkom protiprávneho konania, ale stal sa nástupcom porušovateľa. Test ekonomického nástupníctva, je teda ako v európskom, tak aj v slovenskom práve, založený predovšetkým na výklade rozhodovacou praxou ako súťažnej authority tak, a to predovšetkým, súdov. Výklad článkov 101 a 102 Zmluvy, pritom môže podávať iba Súdny dvor Európskej únie, ktorý je pre slovenský súdny systém, ako aj ostatné orgány členských štátov záväzný.
70. Možno tiež ešte poukázať na dikciu zákona, v zmysle ktorej úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, uloží pokutu podnikateľovi do 10 % z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie. Zákon teda v danom znení používa všeobecný pojem „podnikateľ“. Aplikácia na konkrétneho podnikateľa závisí preto od výkladu v súlade s ostatnými ustanoveniami zákona a v prípade paralelnej aplikácie európskeho práva tiež v súlade s výkladom článku 101 Zmluvy. V § 32 ods. 1 a) zákon tiež ustanovuje, že úrad konanie zastaví, ak účastník konania zanikol bez nástupcu, pričom aj v tomto prípade je potrebný eurokonformný výklad pojmu nástupca.

Aplikácia ekonomického nástupníctva v tomto konaní.

AUTOMAX PLUS

71. Rada úradu konštatuje, že úrad sa v plnom rozsahu vyššie uvedenou judikatúrou neriadil.
72. Záver úradu o tom, že hoci spoločnosť AUTOMAX PLUS pokračuje v aktivitách v rovnakých priestoroch a s rovnakým materiálnym a personálnym vybavením, ktoré predtým vykonávala spoločnosť AUTOMAX, ktorá sa podľa dôkazov v spisovom materiáli zúčastňovala komunikácie s ostatnými účastníkmi konania, nemôže byť považovaná za jej nástupcu, pretože spoločnosť AUTOMAX v čase prvostupňového rozhodnutia nezanikla, nie je správny.
73. Keďže spoločnosť AUTOMAX v čase rozhodovania prvostupňového orgánu už fakticky svoju podnikateľskú činnosť nemohla vykonávať, keďže bola v konkurze, jej právnym a ekonomickým nástupcom sa, v zmysle vyššie uvedenej judikatúry, stala spoločnosť AUTOMAX PLUS, ktorá pokračuje v jej aktivitách a musí teda niesť plnú zodpovednosť za celé obdobie porušovania jej predchodcu.
74. Pokiaľ ide o námietku, prečo účastníkom konania nie je aj pôvodný porušovateľ podľa zistení úradu, t.j. spoločnosť AUTOMAX, je potrebné v prvom rade uviesť, že podľa § 47 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, predmetom uloženia pokuty nemôže byť majetok podliehajúci konkurzu patriaci úpadcovi. Správne konanie voči spoločnosti v konkurze sa priamo zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii prerušuje. Navyše ukládanie pokuty spoločnosti, ktorá z pohľadu jej hospodárskej situácie nie je spôsobilá takúto pokutu uhradiť, nemôže plniť represívny a preventívny účel, ktorý pokuta zabezpečuje, čo má práve zabezpečiť inštitút ekonomického nástupníctva.

Vplyv na obchod.

75. Účastník konania AUTOMAX PLUS sa bráni tým, že nebol preukázaný v konaní vplyv na obchod medzi členskými štátmi. Podľa názoru Rady úradu dohoda, ktorá bola posudzovaná v tomto konaní má potenciál ovplyvnenia obchodu.
76. Článok 101 ods. 1 Zmluvy zakazuje protisúťažné dohody medzi podnikateľmi v tom prípade, ak môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Táto klauzula slúži na vymedzenie pôsobnosti vnútroštátneho práva a práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže.¹⁹
77. Úrad správne vychádzal z čl. 3 nariadenia č. 1/2003. Podľa tohto článku, ak cit.: *„orgány hospodárskej súťaže členských štátov alebo vnútroštátne súdy uplatňujú vnútroštátne súťažné právo na dohody, rozhodnutia združení podnikov alebo zosúladené postupy v zmysle článku 81 ods. 1 Zmluvy, ktoré*

¹⁹ Rozsudky z 13. júla 1966, *Consten a Grundig/Komisia* (56/64 a 58/64, Zb. s. 322, 389); zo 6. marca 1974, *Commercial Solvents/Komisia* (6/73 a 7/73, Zb. s. 223, bod 31); z 25. októbra 2001, *Ambulanz Glöckner* (C-475/99, Zb. s. I-8089, bod 47), a z 23. novembra 2006, *Asnef-Equifax* (C-238/05, Zb. s. I-11125, bod 33).

môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi v zmysle uvedeného ustanovenia, uplatnia aj článok 81 Zmluvy na také dohody, rozhodnutia alebo zosúladené postupy.“²⁰ V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť aj Usmernenie k pojmu ovplyvnenie obchodu obsiahnutom v článkoch 81 a 82 Zmluvy (v texte ako „Usmernenie o vplyve na obchod“).

78. Usmernenie o vplyve na obchod má odporúčajúci charakter pre členské krajiny, a teda nie je záväzné. Nemožno ho tiež považovať za vyčerpávajúce a pokrývajúce všetky možné situácie.
79. Vplyv na obchod je autonómny inštitút práva Únie, ktorý musí byť posúdený v každom prípade samostatne a nezávisle.
80. Podľa ustálenej judikatúry na to, aby mohla dohoda medzi podnikateľmi ovplyvniť obchod vnútri Únie, musí byť na základe všetkých objektívnych skutkových a právnych faktorov možné s dostatočným stupňom pravdepodobnosti predpokladať, že by mohla mať vplyv, priamy či nepriamy, skutočný či potenciálny, na obchodné toky medzi členskými štátmi v tom zmysle, že by mohla znemožniť dosiahnutie cieľa jednotného trhu medzi týmito štátmi.²¹
81. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že skutočný alebo potenciálny vplyv dohody na obchod medzi členskými štátmi nesmie byť „iba bezvýznamný“ („nie zanedbateľný“)²². To znamená, že prípadné obmedzenie obchodu musí byť „významné/ocniteľné“.²³
82. Takýto vplyv musí mať dohoda ako celok a nie aj jej jednotlivé súčasti. Tiež nie je podstatné, či účasť jednotlivých podnikateľov na dohode má ocniteľný vplyv na obchod, ak takýto vplyv má dohoda ako celok, na ktorej sa zúčastnili.
83. Hodnotenie vplyvu na obchod je založené na objektívnych faktoroch a subjektívny záujem na strane účastníkov, teda nie je vyžadovaný. Ak je však tento preukázaný, je vzatý súťažnou autoritou pri posudzovaní do úvahy.

²⁰ Pozri rozsudok zo 14. februára 2012, *Toshiba Corporation a i.*, C-17/10, Zb. s. I-0000, bod 77.

²¹ Rozsudky z 9. júla 1969, *Völk* (5/69, Zb. s. 295, bod 5); zo 6. mája 1971, *Cadillon* (1/71, Zb. s. 351, bod 6); z 11. júla 1985, *Remia a i./Komisia* (42/84, Zb. s. 2545, bod 22); *Bagnasco a i.*; *Asnef-Equifax*, bod 34 a *Erste Group Bank a i./Komisia*, bod 36).

²² Rozsudky z 21. januára 1999, *Bagnasco a i.* (C-215/96 a C-216/96, Zb. s. I-135, bod 60); *Ambulanz Glöckner*, bod 48), *Asnef-Equifax* (bod 34); z 1. júla 2008, *MOTOE* (C-49/07, Zb. s. I-4863, bod 39), a z 24. septembra 2009, *Erste Group Bank a i./Komisia* (C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb. s. I-8681, bod 36).

²³ Rozsudky z 9. júla 1969, *Völk*, 5/69, Zb. s. 295, bod 7; z 28. mája 1998, *Deere/Komisia*, C-7/95 P, Zb. s. I-3111, bod 77; z 21. januára 1999, *Bagnasco a i.*, C-215/96 a C-216/96, Zb. s. I-135, bod 34, ako aj z 23. novembra 2006, *Asnef-Equifax a Administración del Estado*, C-238/05, Zb. s. I-11125, bod 50). rozsudky z 24. októbra 1995, *Bayerische Motorenwerke*, C-70/93, Zb. s. I-3439, bod 18; z 28. apríla 1998, *Javico*, C-306/96, Zb. s. I-1983, bod 12, ako aj z 2. apríla 2009, *Pedro IV Servicios*, C-260/07, Zb. s. I-2437, bod 68).

84. Podľa Usmernenia o vplyve na obchod pri hodnotení možnosti ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi nie je podmienkou, aby obchod bol obmedzený alebo znížený.
85. Jurisdikcia európskeho práva je daná, ak je pravdepodobné, že obchod medzi členskými štátmi by sa vyvíjal odlišne pri existencii dohody a bez nej.²⁴
86. Je pritom postačujúci iba potenciál vplyvu. Nie je potrebné kalkulovať skutočný objem obchodu dotknutý praktikou. Z bodu 47 Usmernenia o vplyve na obchod vyplýva, že kritérium „*môže ovplyvniť*“ je založené viac na schopnosti praktiky ovplyvniť obchod než na posúdení dopadu na skutočný obchod/tok tovarov a služieb cez hranice.
87. Ako vyplýva z Usmernenia o vplyve na obchod, vplyv na obchod nie je vnímaný úzko iba v tom zmysle, že protisúťažná praktika musí nevyhnutne ovplyvňovať obchod medzi dvomi celými štátmi, ale môže sa týkať iba časti štátu.
88. Súdny dvor EÚ rozhodol, že existenciu tohto obmedzenia je potrebné posúdiť z hľadiska skutočného rámca, v ktorom došlo k protisúťažnému správaniu.²⁵ Treba sa sústrediť predovšetkým na obsah ustanovení dohody a na ciele, ktoré má dosiahnuť, ako aj na hospodársky a právny kontext, do ktorého spadá.²⁶
89. Aplikácia vplyvu na obchod, nie je teda závislá priamo od definície relevantného geografického trhu. Obchod medzi členskými štátmi môže byť ovplyvnený aj v prípadoch, kde relevantný trh je národný alebo sub-národný.
90. Niektoré praktiky sú však už svojou povahou schopné ovplyvniť obchod, zatiaľ čo iné vyžadujú viac precízne analýzy na založenie jurisdikcie európskeho súťažného práva, vrátane potreby definície relevantného trhu.
91. Hodnotenie vplyvu na obchod závisí od počtu faktorov, ktoré jednotlivu nemusia byť rozhodujúce. Tieto relevantné faktory zahŕňajú najmä povahu porušenia, povahu produktu pokrytého praktikou, pozíciu a význam podnikateľov na trhu.²⁷
92. Pokiaľ ide o povahu produktu, vplyv možno predpokladať najmä v prípade, ak je produkt ľahko cezhranične obchodovateľný alebo dôležitý pre podnikateľov, ktorí chcú vstúpiť na trh alebo expandovať v inom členskom štáte.

²⁴ Pozri rozsudok 71/74, *Fruho*, [1975] ECR 563, ods. 38, spojené prípady 209/78 a ďalší, *Van Landewyck*, [1980] ECR 3125, ods. 172, prípad T-61/89, *Dansk Pelsdyravler Forening*, [1992] ECR II-1931, ods. 143, a prípad T-65/89, *BPB Industries a British Gypsum*, [1993] ECR II-389, ods. 135.

²⁵ Rozsudok zo 6. mája 1971, *Cadillon*, 1/71, Zb. s. 351, bod 8.

²⁶ Pozri rozsudok zo 6. októbra 2009, *GlaxoSmithKline Services a i./Komisia*, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P, Zb. s. I-9291, bod 58.

²⁷ Pozri napríklad prípad vo veci C-306/96, *Javico*, [1998] ECR I-1983, ods. 17.

93. Z judikatúry však vyplýva, že skutočnosť, že predmetom kartelu je predaj výrobkov len v jednom členskom štáte, samo o sebe nestačí na to, aby bolo možné vylúčiť možnosť vplyvu na obchod medzi členskými štátmi v takomto prípade. Kartel s pôsobnosťou na celom území jedného členského štátu totiž má vo svojej podstate za následok upevnenie rozdelenia trhu na vnútroštátnej úrovni, čím bráni vzájomnej hospodárskej preniknuteľnosti trhov sledovanej Zmluvou.²⁸ V prípade takéhoto kartelu existuje silná domnienka ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi, ktorú možno vyvrátiť iba vtedy, ak analýza osobitostí dohody a jej hospodárskych súvislostí preukáže opak.²⁹
94. Horizontálna dohoda, ktorá je predmetom tohto konania už svojou povahou patrí medzi najzávažnejšie typy porušení článku 101 Zmluvy, ale aj porušení súťažného práva vôbec.
95. Úrad preukazoval cieľovú dohodu, pričom preukázanie cieľovej dohody má nepochybne významný vplyv aj pri preukazovaní vplyvu na obchod medzi členskými štátmi. Cieľová dohoda môže mať už na základe svojej povahy vplyv na obvyklý spôsob obchodu.

Auto Unicom, s.r.o.

96. Pôvodným účastníkom posudzovanej dohody bola, podľa zistení úradu, aj spoločnosť Auto Unicom, s.r.o. Táto však predala časť svojho podnikania súvisiacu s predmetom posudzovaného porušovania spoločnosti Auto Unicom Zvolen. Kupujúci Auto Unicom Zvolen s účinnosťou od 18. 5. 2012 prebral zmluvne vymedzené práva a záväzky týkajúce sa tejto časti podniku. Keďže spoločnosť Auto Unicom, s.r.o., ako pôvodný porušovateľ v čase prijatia prvostupňového rozhodnutia právne ani fakticky nezankla, nie je z prvostupňového rozhodnutia zrejmé, prečo táto nebola určená tiež ako účastník konania a neniesla plnú zodpovednosť za obdobie svojej účasti na protiprávnej dohode.
97. Po vrátení veci bude teda potrebné, aby sa úrad dostatočne, v súlade s vyššie uvedenou judikatúrou, vysporiadal s účasťou oboch týchto spoločností, t.j. Auto Unicom, s.r.o. ako aj Auto Unicom Zvolen na posudzovanej dohode obmedzujúcej súťaž.

Záver Rady úradu.

98. Keďže zmena okruhu účastníkov konania a posúdenie účasti nových účastníkov na dohode môže vnieť nové skutočnosti do prípadu a ustáliť skutkový stav aj inak, ako aj s ohľadom na rešpektovanie zásady dvojinštančnosti konania, považuje Rada úradu za nevyhnutné vrátiť vec

²⁸ Rozsudky zo 17. októbra 1972, *Vereeniging van Cementhandelaren/Komisija* (8/72, Zb. s. 977, Bod 29); *Remia a i./Komisia*, záver bodu 22); *Asnef-Equifax*, bod 37) a *Erste Group Bank a i./Komisia*, bod 38).

²⁹ Rozsudok v spojených veciach C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, *Erste Group Bank AG*, predtým *Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG*, a i. proti Komisii Európskych spoločenstiev, body 36 – 39, 43.

prvostupňovému orgánu na opätovné posúdenie veci a rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené sa, preto Rada úradu v takejto situácii nemala dôvod ani zaoberať ďalšími námietkami účastníkov konania a závermi úradu, pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu, právne posúdenie a uloženie pokuty.

99. Po vysporiadaní sa s otázkou účasti v konaní, v súlade s názorom druhostupňového orgánu, bude prvostupňový orgán povinný ustáliť skutkový stav a tento právne posúdiť a na základe toho uložiť primeranú pokutu.

4. Ďalšie pochybenia úradu.

100. Rada úradu považuje v tomto prípade za potrebné, nad rámec nevyhnutného, upozorniť, v záujme vyhnutia sa pochybeniu úradu pri opätovnom konaní, na dve zrejme skutočnosti, ktoré aj bez hlbšej analýzy prípadu vyplývajú z prvostupňového rozhodnutia.

101. V prvom prípade ide o pochybenie pri zdôvodnení úradu, pokiaľ ide o námietky účastníkov konania, ktorí odkazujúc na email p. (meno zamestnanca) DI, zamestnanca PIASK, poukazyvali na to, že spoločnosť PIASK nenaplnila podmienky pre neuloženie pokuty v tomto konaní, keďže pokračovala v porušovaní zákona. Ako vyplýva z odôvodnenia v bode 566 prvostupňového rozhodnutia, úrad sa v tomto prípade obmedzil na akceptáciu vysvetlenia účastníka konania, že v danom prípade došlo k omylu zo strany uvedeného zamestnanca PIASK. Rada úradu považuje za vhodné poukázať na to, že takéto zdôvodnenie neodstraňuje dostatočne akékoľvek pochybnosti. Uvedený email je potrebné pri opätovnom posúdení veci posúdiť v celkovom kontexte prípadu z pohľadu, či tento môže predstavovať dôkaz o pokračovaní v protiprávnom konaní. Bude ho, preto potrebné vyhodnotiť komplexnejšie, a to aj z pohľadu časového hľadiska, t.j. kedy bol odosielaný, jeho obsahu a v nadväznosti na ďalšie dôkazy, ktoré by mohli preukázať, že dohoda tak, ako je posúdená úradom pretrvávala aj neskôr a tiež kto mal byť naďalej jej účastníkom.

102. Ďalšia zrejma skutočnosť, na ktorú chce upriamiť pozornosť Rada úradu, je odôvodnenie použitej metodiky ukladania pokút pri určovaní závažnosti pokuty a poľahčujúcich či priťažujúcich okolností, ako aj znižovania pokuty dvom žiadateľom o uplatnenie programu zhovievavosti. Rada úradu, sa pritom v tomto prípade vyjadruje iba k spôsobu odôvodnenia ukladania pokút bez jednoznačnej nadväznosti na zistenie skutkového stavu vzhľadom na už vyššie uvedené. Prvostupňový orgán, by sa preto mal zamerať pri opätovnom posúdení veci a ukladaní pokuty na precíznejšie odôvodnenie jednotlivých krokov uplatňovanej metodiky pri výpočte pokuty a určovaní konkrétnej výšky percent za zohľadňované faktory, aby túto bolo možné považovať za primeranú a súčasne takú, ktorá plní svoju preventívnu a represívnu funkciu vo vzťahu k jednotlivým účastníkom konania, ale aj funkciu generálnej prevencie.

5. Vyjadrenie Rady úradu k ostatným námietkám účastníkov konania k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia.

103. Odvolacie konanie v správnom konaní tvorí jeden celok s prvostupňovým konaním. Prejavom dvojinštančnosti je povinnosť odvolacieho orgánu preskúmať prvostupňové konanie v celom rozsahu, a to bez ohľadu na námietky účastníkov konania. V správnom konaní sa uplatňuje viacero zásad, pričom medzi ne patrí aj zásada hospodárnosti a rýchleho rozhodovania. Zásada hospodárnosti vyjadruje požiadavku na rýchle a hospodárne konanie, s pokiaľ možno čo najmenšími nákladmi. Jej uplatňovanie však nemôže viesť k porušeniu iných zásad správneho konania, najmä zásady riadneho zistenia skutočného stavu veci. Konkrétna aplikácia jednotlivých zásad správnym orgánom závisí nepochybne aj od okolností každého jednotlivého prípadu.
104. Rada úradu mala podľa viacerých námietok účastníkov konania preskúmať všetky námietky vznesené účastníkmi konania v rozkladoch a dať tak komplexný právny názor na prvostupňové rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Svoj názor účastníci konania opierali najmä o skutočnosť, že zvoleným postupom Rady úradu nebudú odstránené všetky pochybenia prvostupňového orgánu, na ktoré počas konania poukazovali, a ktorými sa teda Rada úradu bude musieť zaoberať po opätovnom vydaní prvostupňového rozhodnutia. Svoje argumenty podporovali tiež poukazom na celkový čas, ktorý majú správne orgány k dispozícii na vydanie právoplatného rozhodnutia.
105. Rada úradu vo všeobecnosti nespochybňuje ratio predložených námietok pri posudzovaní prvostupňových rozhodnutí. Avšak v tomto prípade takýto postup nepovažovala za vhodný. Nesprávne určenie aktérov protiprávneho konania, a teda následne účastníkov konania, predstavuje závažné pochybenie správneho orgánu, s ktorým je potrebné náležite sa vysporiadať. S poukazom na uvedené sa Rada úradu teda ďalšími námietkami nezaoberala, keďže by to bolo vzhľadom na dôvod zrušenia prvostupňového rozhodnutia predčasné. Rada úradu v tejto súvislosti podotýka, že takýto postup štandardne volili aj sudy v rámci ich rozhodovacej praxe.³⁰ V prípade správneho orgánu nie je zákonná úprava, ktorá by takémuto postupu bránila.

³⁰ Pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. novembra 2007, č. 3SŽf/38/2007, kde súd okrem iného uviedol cit. „*S poukazom na uvedené sa odvolací súd ďalšími námietkami obsiahnutými v odvolaní nezaoberal, nakoľko by to bolo vzhľadom na dôvod zmeny napadnutého rozsudku ako aj na dôvod zrušenia správneho rozhodnutia žalovaného, predčasné.* Možno tiež poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3SŽfk/14/2016 zo dňa 21.2.2018, v ktorom tento uviedol cit.: „*Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemôže stotožniť s právnym názorom žalovaného, že zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie je v rozpore s princípom hospodárnosti konania, keďže sa novým rozhodnutím len odstráni procesná vada. Absencia riadneho odôvodnenia rozhodnutia, keď z charakteru veci nie je nepochybné, na základe akých dôvodov správny orgán rozhodol nepovažuje odvolací súd za procesnú vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia.*“ V Náleze II.ÚS 432/2011 Ústavný súd SR uviedol cit.: „*a preto ústavný súd dospel k záveru, že uvedené závažné procesné pochybenia NS SR znamenali porušenie ústavných práv sťažovateľa v rozsahu, ako to je už uvedené, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu samy o sebe netolerovateľné, z tohto dôvodu sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími námietkami v sťažnosti uvedenými, a to z hľadiska možných porušení procesných a hmotných práv sťažovateľa. Ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv, zrušil napadnuté rozhodnutie NS SR a vec mu vrátil na ďalšie konanie.* Aj z praxe súdov, ako je zrejmé, vyplýva, že konkrétny postup, je vždy potrebné zvoliť na základe okolností konkrétneho prípadu.

106. Je potrebné poznamenať, že Rada úradu práve zohľadnila aj plynúcu lehotu na vydanie konečného právoplatného rozhodnutia, na ktorú účastníci konania poukazovali. Zaoberanie sa všetkými početnými námietkami uvedenými v rozkladoch by druhostupňové konanie výrazne predĺžilo v situácii, keď nie je odôvodnené sa detailne zaoberať skutkovým stavom týkajúcim sa dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, ktorej účastníkmi mali byť subjekty, ktoré súčasne nie sú účastníkmi konania. Je teda zrejmé, že Rada úradu by v tomto štádiu preskúmavala skutkový stav, o ktorom v čase vydania jej rozhodnutia má za preukázané, že tento nie je zistený správne, pričom správne zistenie účastníkov dohody je pre správne zistenie skutkového stavu kľúčové. Noví účastníci konania môžu vnieť do zisťovania skutkového stavu nové skutočnosti a vzhľadom na zásadu dvojinštančnosti sa s týmito ich vyjadreniami musí vysporiadať prvostupňový orgán.
107. Nemožno tiež opomenúť, že právny názor Rady úradu je pre prvostupňový orgán záväzný. Preto vyjadrovať záväzný právny názor na zistený skutkový stav vo fáze, keď je zrejmé, že skutkový stav nebol zistený správne a dodatočné zistenie nemôže vykonať druhostupňový orgán, sa javí nadbytočné a neekonomické. A to aj s prihliadnutím na množstvo vznesených námietok, s ktorými by sa musela Rada úradu vysporiadať, a teda prijatie jej rozhodnutia by bolo časovo náročné. Týmto rozhodnutím sa vec vracia do štádia pred prvostupňovým orgánom, t.j. nedochádza s konečnou platnosťou k zmene na subjektívnych právach účastníkov konania a k porušeniu ich práva teda nemôže dôjsť. Je potrebné ešte zdôrazniť, že k zrušeniu rozhodnutia a vráteniu veci na opätovné rozhodnutie dochádza práve v situácii, keď boli zistené podstatné procesné vady a rozsah zisťovania skutkového stavu vyžaduje, aby ho vykonal správny orgán prvého stupňa. Vyžaduje to práve už spomenutá procesná ekonomia a zachovanie princípu dvojinštančnosti.
108. S ohľadom na všetky skutočnosti považuje Rada úradu svoj postup v tomto konkrétnom prípade za zákonný, hospodárny a za primeraný. V prípade, že jej vec bude predložená na opätovné konanie a rozhodnutie, tak ako to uvádzajú účastníci konania, bude sa vo svetle možných nových skutočností s ohľadom na dohodu uzatvorenú iným okruhom subjektov, ako je tomu teraz, zaoberať. Takýmto postupom nie je nijako dotknutá obhajoba účastníkov konania, ako na to poukazuje účastník konania DOVE s tým, že nevie ako sa má brániť. Pokiaľ Rada úradu nevyjadrila názor na ďalšie skutkové a právne otázky jeho obhajoba môže smerovať výlučne k záverom prvostupňového orgánu, ktorou sa Rada úradu následne bude zaoberať.
109. Ďalšie námietky vznesené účastníkmi konania vo vyjadrení k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia musí pri opätovnom posúdení veci, vzhľadom na už vyššie uvedené, zohľadniť prvostupňový orgán. Rada úradu vzhľadom na to, že nepreskúmavala detailnejšie ďalšie námietky účastníkov konania, neprijala ani konkrétne skutkové či právne závery vo vzťahu k vymedzenému okruhu záverov úradu. V tomto smere Rada úradu poukázala iba na zjavnú nedostatočnosť odôvodnenia v daných záveroch

úradu. Keďže Rada úradu nepreskúmavala komplexne skutkový stav veci nie je odôvodnené, aby sa v rámci druhostupňového konania podrobne zaoberala určitou vymedzenou otázkou. Doplnené námietky účastníkov konania v tomto smere bude musieť zohľadniť až prvostupňový orgán, pričom tieto mu môžu pomôcť k presvedčivejšiemu odôvodneniu jeho záverov, ktoré po opätovnom posúdení veci so všetkými účastníkmi posudzovanej dohody prijme.

110. Pokiaľ ide o poukazovanie na bod 14 výzvy pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, Rada úradu s poukazom na celý kontext obsahu výzvy konštatuje, že neprejudikuje závery o zistenom skutkovom stave prvostupňovým orgánom v posudzovanej veci. Je potrebné si uvedomiť, že pre určenie účastníctva v konaní pri začatí správneho konania nie je nevyhnutné preukázať porušenie zákona zo strany takéhoto účastníka konania, keďže to je až výsledkom konania v podobe rozhodnutia. Aby však bolo možné ustáliť skutkový stav správne, základným predpokladom je konať so všetkými podozrivými zo spáchania správneho deliktu, v tomto prípade dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. V prípade, že určitý subjekt je adresátom emailu, ktorý môže byť vímaný ako dôkaz v konaní, je odôvodnené minimálne ho za podozrivého považovať. Jeho právo na obhajobu mu však zaručuje priestor na to, aby takúto domnienku vyvrátil dostatočne odôvodneným tvrdením podporeným nepochybným dôkazom. Je preto na účastníkoch konania, aby v súlade s uvedeným postupovali a následne na správnom orgáne, aby ich tvrdenia podložené dôkazmi náležite posúdil, a to aj s odkazom na relevantnú judikatúru v tejto oblasti. V tejto súvislosti, poukazujúc na tvrdenia účastníka konania ARAVER a ďalších, je však potrebné zdôrazniť, že ak úrad disponuje dôkazom, je na účastníkovi konania, aby tento vyvrátil alebo ho aspoň náležite spochybnil. Ak teda úrad získal dôkaz v podobe emailu, z ktorého vyplýva, že bol zaslaný na konkrétnu adresu, je odôvodnené predpokladať že tento bol adresátovi aj doručený. Je preto na účastníkovi v konaní preukázať, že tomu tak v skutočnosti nebolo a nie je odôvodnené požadovať od správneho orgánu, aby tento preukazoval aj reálne doručenie v situácii, ak súčasne neexistuje objektívna pochybnosť o doručení.

6. Záver.

111. Vzhľadom na vyššie uvedené Rada úradu rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Prvostupňový orgán je právnym názorom Rady úradu viazaný.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu sa podľa § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov nemožno odvolať.

Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podľa § 7 e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku podať žalobu na súd.

(elektronický podpis)

JUDr. Tibor Menyhart
predseda
Rady Protimonopolného úradu SR

Rozhodnutie sa doručí :

1. HAVEL & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Žižkova 9, 811 02 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa Porsche Slovakia, spol. s r.o., so sídlom Vajnorská 160, 831 04 Bratislava, elektronická schránka.
2. HAVEL & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Žižkova 9, 811 02 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa Porsche Inter Auto Slovakia, spol.s r.o. so sídlom Dolnozemska 7, 851 04 Bratislava, elektronická schránka.
3. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa ARAVER, a.s., so sídlom M.R. Štefánika 26, 912 50 Trenčín, elektronická schránka.
4. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa Auto Gábiel, s.r.o., Osloboditeľov 70, 040 17 Košice, elektronická schránka.
5. Mgr. Ianko Troiak, advokát, Dukelských hrdinov 34, 960 01 Zvolen, splnomocnený zástupca podnikateľa Auto Unicom Zvolen, s.r.o., Strážska cesta 9169, 960 01 Zvolen, elektronická schránka.
6. Nosko & Partners, s.r.o., Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa AUTOCENTRUM BYSTRANSKY, spol. s r.o., Š. Tučeka 230, 990 01 Veľký Krtíš, elektronická schránka.
7. Škubla & Partneri s.r.o., advokátska kancelária, Digital Park II., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., Nitrianska 1, 917 00 Trnava, elektronická schránka.

8. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa AUTOMAX PLUS, s.r.o., Sládkovičova 127/632, 017 01 Považská Bystrica, elektronická schránka.

9. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa AUTONOVO, a.s., Zvolenská cesta 40, 974 03 Banská Bystrica, elektronická schránka.

10. Nagy & Partners, s.r.o., Športová 470/11, 924 01 Galanta, splnomocnený zástupca podnikateľa Autoprofit, s.r.o., Šaľská 743/2, 924 01 Galanta, elektronická schránka.

11. JUDr. Slávka Gajdošová, advokát, Májkova 1, 811 07 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa BOAT, a.s., Vajnorská 167, 832 37 Bratislava, elektronická schránka.

12. SCHWARZ advokáti, s.r.o., advokátska kancelária, Podbrezovská 40, 831 06 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa DOVE, s.r.o., MOTOCENTRUM – areál 3052, 058 01 Poprad – Východ, elektronická schránka.

13. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa DS – CAR, s.r.o., Hlavná 21, 929 01 Dunajská Streda, elektronická schránka.

14. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa GALIMEX, s.r.o., Sučianska 5470/49, 036 08 Martin, elektronická schránka.

15. Škubla & Partneri s.r.o., advokátska kancelária, Digital Park II., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa HÍLEK a spol., a.s., Vajanského 24, 905 01 Senica, elektronická schránka.

16. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa PO CAR, s.r.o., Petrovianska 11565/1, 080 05 Prešov, elektronická schránka.

17. URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, splnomocnený zástupca podnikateľa Š – AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., Požiarnická 5, 091 01 Stropkov, elektronická schránka.

18 Protimonopolný úrad SR, odbor kartelov.